

RICHMOND LATTIMORE

พลากร เจียมธีระนาถ แปล

THE ODYSSEY

of HOMER

มหากาพย์โอดิสซีย์

Beat

ฉบับ
ทดลองอ่าน

THE ODYSSEY
of HOMER
มหากาพย์โอดิสซีย์

Homer

ฉบับภาษาอังกฤษโดย ริชมอนด์ แลตเทอมอร์
พลากร เจียมธีระนาถ แปล

Beat

สารบัญ

บรรพหนึ่ง	13
บรรพสอง	25
บรรพสาม	37
บรรพสี่	51
บรรพห้า	73
บรรพหก	86
บรรพเจ็ด	95
บรรพแปด	104
บรรพเก้า	120
บรรพลิบ	139
บรรพลิบเอ็ด	156
บรรพลิบสอง	176
บรรพลิบสาม	195
บรรพลิบสี่	207
บรรพลิบห้า	221
บรรพลิบหก	235
บรรพลิบเจ็ด	247
บรรพลิบแปด	263
บรรพลิบเก้า	274
บรรพยี่สิบ	292
บรรพยี่สิบเอ็ด	303
บรรพยี่สิบสอง	316
บรรพยี่สิบสาม	329
บรรพยี่สิบสี่	339
นามานุกรม	357

บสสพเก้า

ลำดับนั้นโอดิสเซอุส อีรบุรุษผู้เปรี๊ยะปรีชาจึงสนองไขว่ว่า “โอ้ท่านอัลกิโนออส จอมเจษฎาแห่งปวงประชา เพลานี้เราได้รับฟังกวีผู้เปล่งทิพยสำเนียงดุจเทวาก็นับว่าเป็นวโรกาสอันประเสริฐยิ่งนักแล้ว ด้วยหาว่ามีวาระใดสำเร็จฤทัยไปกว่า ยามผู้คนนั่งเรียงรายในงานเลี้ยง สราญสดับเสียงขับขาน โดยมีขนมปังแลเนื้อสัตว์ เต็มโต๊ะ ทั้งเหล้าองุ่นโนโผสม ซึ่งบริชนคนรินเมรัยคอยนำเวียนมาเติมให้เต็ม จอก นี่คือห้วงขณะอันแสนรื่นรมย์สำหรับข้า ทว่าท่านกลับไฝหทัยจะไถ่ถามถึง เหตุแห่งความโทมนัส ข้าเติมให้ข้าต้องทรมานแสนสาหัสยิ่งขึ้นอีก เช่นนั้นข้า ควรเริ่มจากประการใดก่อน แลผัดผ่อนเรื่องใดไว้ภายหลังกันเล่า ในเมื่อเทพเจ้า เลอวิมานได้บันดาลทุกข์เข็ญนานับการแก่ข้า แต่เอาเถิด เบื้องแรกข้าจะเผย นามให้พวกท่านได้ทราบ พอดีพอร้ายในกายภาคหน้าเมื่อชำระอดพ้นจากครา พิบัติ ข้าจักเป็นสหายอาคันตุกะของท่านสืบไป แม้นภูมิลำเนาเราอยู่ห่างไกล โพนัชลธิก็ก็ตาม อันตัวข้านี้คือโอดิสเซอุส บุตรแห่งลาเออร์เตส เป็นที่เล่าขาน ด้านชั้นเชิงเล่ห์เหลี่ยม จนชื่อเสียงลือลั่นไปถึงสวรรค์ชั้นฟ้า หลักแหล่งของข้า อยู่ในอิธาคา ปฐวีใต้แสงสุริยเอนทร์ มีหนึ่งภูผาส่งเด่นเชิงวนาลีไหวเอน คือ ขุนคีรีเนริตอน เยื้องหมู่เกาะซึ่งต่างอยู่เคียงชิดกัน ได้แก่คูลิคิออน, ซาเม แลซาคินทอสแดนพนาวา แต่อิธาคาชุ่มสติดเือกา ณ สุดปลายมหารณพทาง ทิศอัสดงคต ผิดแผกจากเกาะอื่นซึ่งลดหลั่นถัดมาทางอาทิตยอุทัย ภูมิประเทศ ก็ขรุขระชะง่อนแ่ง แต่นับได้ว่าเป็นแหล่งบ่มเพาะยุวบุรุษฉกรรจ์ หามีแห่งหนใด ในโลกาจะขึ้นนัยนาข้าไปกว่าที่นั่น แม้นเมื่อคาลิปโซ อัครเทวีผู้เฉิดฉินเหินยวั้ง ข้าไว้ในเงื้อมคุกหา ด้วยหมายมาดให้อยู่เคียงคู่เป็นภัสตา เช่นเดียวกับนางพญาเซอรซึ

ผู้ร้อยเลห์แห่งเกาะโอโออา ซึ่งหวังเห็นยวเข้าไว้ในคฤหา ด้วยปรารถนาให้อยู่เคียงข้างเป็นสวามี ทว่านางทั้งสองก็หาเคยได้ครอบครองดวงหทัยแห่งข้า ดังว่าไม่มีสิ่งใดจะหวานชื่นไปกว่าบ้านเกิดเมืองนอนแลบิตรมารดา แม้นในยามพลัดหลงสู่แหล่งหล้าอันบริบูรณ์มั่งคั่ง ณ ต่างถิ่นแคว้นแสนไกลห่างจากบุพการี แต่อย่ากระนั้นเลย ข้าจะย้อนไซ้ชานถึงมรรคาค้นค้นผจญวิบากกรรม ซึ่งสุสลิขิตแก่ข้าในตอนขากลับจากด้าวแดนทรอย

“ภายหลังเล่นล่องออกจากอิลิออน กองนาวีของข้าถูกวายุพัดพาไปขึ้นฝั่งยังอิสมารอส นคราของชนชาววิกิออนส เรารุกเข้าพิชิตธานี พินาตบุรุษกวาดต้อนสตรีแลสมบัติมากมี นำมาแบ่งสันทนส่วนกันอย่างเป็นธรรม จากนั้นข้าเร่งให้ออกจรร่วงโดยพลัน แต่ไพร่พลเหล่านั้นเขล่านัก กลับเพิกเฉยรั้งอยู่นิ่งพักรำเมรัย ล้มฝูงแกะฝูงโคเขาไถ้งที่เดินอยู่ย่ำบนชายฝั่ง ระหว่างนั้นพวกวิกิออนสก็ตระเวนออกชุมพลพวกพ้องร่วมพงศ์พันธุ์ ตามเขตแคว้นลึกเข้าไปบนผืนแผ่นดิน จนได้รัพลมหาศาล ทั้งอัศวานีกผู้ฉกาจเชิงสันทนะอาชา แลปิตตานีกผู้ฉกรรจ์เชิงยาตรา พวกเขากิริธามาเมื่อเพลอาอุษา ดุจบรรณบุปผาสะพริบพร้อมตามฤดูกาล แลสุสทรงบันดาลคราเคราะห์ให้เราต้องวินาศอดวายสองฝ่ายประดาทัพขับพลเข้ารณยุทธ์โหมหัก ณ บริเวณใกล้กับหมู่สีสมนาวาของเรานั้นเอง โดยต่างโสมรโรมคมหอกสำริด ตลอดจนทิวากาลเมื่อสหัสรังสีเจิดจรัส ฝ่ายเรายิงยืนหยัดต้านทานไว้ได้แม้แพ้เปรียบกำลังพล แต่ครั้นจาดูรนต์รัศมีคล้อยต่ำถึงยามปลดแอกเทียมปศุสัตว์ ฝ่ายวิกิออนสก็รุกไล่จนพองอาโคออสต้องล่าทัพ ข้าสูญเสียสจรรสพริกสรรพาวุธจากนาวาเจ็ลลาละลอกคน ส่วนที่เหลือหนีพ้นมรณาคราวิบัติ

“เราเล่นล่องจากที่นั่น ใจหนึ่งกระเซมसानต์ที่แคล้วคลาดชีวิตนตราย แต่อีกใจหนึ่งก็โศกอาวรณ์เหล่ามิตรสหายผู้วายชนม์ ข้าเองยังมียอมให้นาวากระเชียงลัวร์ดไปหนใด จนกว่าจะทำพิธีรื้อธงเรียกขานถึงสามคราเพื่อไว้อาลัยแก่มิตรร่วมรบ จวบครบทุกคนที่ชีวลัยด้วยน้ำมือพวกวิกิออนสเสียก่อน ทว่าซุสเทพเมฆาบรรจบ ได้บันดาลอุตุรวายะก่อตัวเป็นมหาพายุพัดกระหน่ำ แผ่มวลเมฆาวาริทเข้าบดบังทั้งพสุธาตลแลชลลิต ดุจรัตติกาลพลันอุบัติจากนภากาศ หมุ่นาวีถูกพัดพาออกนอกวิถีมาไกลลิบ แรงประพาตฉีกใบเรือจน

ขาดวิน อารามรักตัวกลัวตาย เราจึงลดเสาะกระโดงลงเก็บในลำเรือ แล้วออกแรงจ้วงพายจนล่องถึงแดนดินแห่งหนึ่ง เราทอดสังขารลงฝั่งแผ่ตลอดสองทิวราตรี ด้วยความอ่อนล้าแลศกาศดูเกาะกุมจิตใจ แต่ครั้นอรุณทัยเทวีเกศาพิลาสเวียนบรรจบ พาดผ่านนภวิถีสู่วันที่สาม เราก็ตั้งเสาะกระโดง ซักใบสีขาวแลทุกคนต่างเข้านั่งประจำที่บนนาวา ปล่อยให้แรงลมร่ำพายแลนายท้ายพาขะล่องตามเส้นทาง ข้าควรกลับถึงปิตุภูมิโดยนิตินัยตั้งแต่ครานั้นแล้ว ทว่าขณะวกอ้อมแหลมมาเลอา กระแสสมุทรแลอุตราวตก็พัดพาเราผ่านเกาะกูเทราออกนอกมรรคา

“ตลอดเพลาก้าววัน แรงวายุร้ายกาจโบกโบยเราข้ามห้วงสมุทรซุกซุ่มมัจฉาชาติ จนกระทั่งวันที่สิบก็ประลุถึงยังลำเนาของเผ่าพวกกินบัว กลุ่มชนซึ่งบริโภคนุขันประทั่งชีวา เราขึ้นฝั่งไปตักตุนน้ำสะอาดใส แลในไม่ช้าเหล่าพลพรรคก็ประกอบอาหารตรงข้างหมู่สีขนาวา ครั้นได้คลายหิวกระหายแล้ว ข้าก็ส่งอนุจรรอกลางดะระเวน ดูว่าด้าวแดนแห่งนี้มีมนุษย์เดินดินครองครองอยู่หรือไม่ แลเป็นชนชาวใด ข้าเลือกผู้รับหน้าที่นี้สองคน แลมีคนที่สามตามไปเป็นสมุหทูตผู้นำสาร พวกมันสืบเสาะไม่นานก็พบกับชนเผ่าพวกกินสโรชะ ผู้ซึ่งมิได้มุ่งร้ายหมายขวัญต่อหมู่คณะของข้า เพียงแต่เชื้อเชิญให้ลองลิ้มบงกช ทว่าพอได้สัมผัสกับความฉ่ำหวานปานมธุรสของลูกบัว พวกเขาก็ไม่โยยที่จะส่งข่าวมาหรือจรจากไปไหนอีก ด้วยปรารถนาจะรั้งอยู่ที่นั่นกับเหล่าผู้เสพอัมพุชแลยังชีพด้วยบุษกร ลืมเลือนการกลับบ้านเกิดเมืองนอน จนข้าเองต้องไปลากตัวคืนมายังนาวา มิใช่ว่าแต่ละคนครวญคร่ำ ข้าก็จับมัดไว้อย่างแน่นหนาในระวางท้องลำ จากนั้นบัญชาไพร่พลแข็งขันที่เหลือให้ออกเรือโดยพลัน ด้วยหวังว่า จะมีใครไปลิ้มลองปทุมมालย์ จนหลงลืมสิ้นซึ่งมรรคาสู่ถิ่นฐานอีก ทุกคนจึงรีบขึ้นนั่งประจำสลักกระเชียงเรียงรัน แล้วจับไม้พายพยุ่น้ำทะเลลิ้นหม่น

“เราแล่นล่องต่อมาโดยยังมีคลายความโศกสลด จนถึงถิ่นพำนักของพวกไซโคลอปส์ เผ่าอสูรยักษ์ป่าเถื่อนไร้ทำนองคลองธรรม ผู้ยามใจในวาสนาซึ่งอำนวยโดยทวยเทพอมรา จึงไม่เคยลงมือหว่านไถเลยสักครา ทว่าพืชพันธุ์นานา กลับงอกเงยขึ้นโดยมิต้องลงแรงเพาะปลูก ทั้งข้าวสาลี บาร์เลย์ แลเถาองุ่น ดินดาษใช้หมักเมรัยเข้มข้น ทั้งปวงดำรงอยู่ได้ด้วยทิพยพิรุณแห่งซุสฟรังพรมลง

หล่อเลี้ยง เผ่าพันธุ์นี้ไม่มีระบบหรือการพบปะหาหรือ ทุกตนเพียงสถิตใน
โพรงกันทรมหึมาตามบรรพตศิรตระหง่าน เผ่าอภิลักษณ์เมียดนแลไม่ข้องแวะ
ซึ่งกัน

“ถัดออกมากลางชลาลัย ไม่ใกล้ไม่ไกลจากชายฝั่งดินแดนของพวกเขา
ไซโคลอปส์ ยังมีเกาะพงไพรครีคริมแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นแหล่งอาศัยของแพะป่า
เหลือคณนา ด้วยไม่เคยมีผู้คนสัญจรผ่านมากล้ากราย หรือนายพรานจาก
แห่งไหนมาไล่ล่า แม้กระทั่งผู้ที่บุกบันฝ่าพงพีข้ามขุนคีรี เกาะนี้ไม่มีฝูง
ปศุสัตว์หรือชาวไร่ชาวนา ฝันว่าไม่เคยผ่านการหว่านไถ ไร่ซึ่งครลองของ
มนุษย์มา จึงเอื้อต่อความเป็นอยู่ของแพะเดินดงเสียงระงมเหล่านี้ แลเนื่องแต่
หมู่ไซโคลอปส์มิได้ครอบครองนาว่าแต่แต่มีสืซาด ทั้งยังปราศจากช่างต่อเรือ
ผู้รังสรรค์พาหนะฝรั่งพาย หาไม่แล้วพวกเขาจักโลดลี้ไปเยือนนคราได้ทั่วทุกสารทิศ
เฉกเช่นมนุษย์แล่นรุดข้ามโพ้นชลทิศไปมาหาสู่กัน เหล่าไซโคลอปส์ยังอาจข้ามฟาก
มายังเกาะแห่งนี้ แลแปรเปลี่ยนเป็นหลักแหล่งอันมั่นคงก็ย่อมได้ ด้วยว่าที่นี่
หาใช้กันดาร แลสามารถโอบอุ้มพืชพันธุ์ให้งอกงามตามฤดูกาล แถบชายฝั่ง
ทะเลหม่นมีท้องทุ่งชุ่มชื้น อาจออกช่องุ่นดกต้นได้เป็นอนันต์ อีกบริเวณ
พื้นที่ราบก็เหมาะแก่การหว่านไถเพาะปลูก เก็บเกี่ยวผลาผลอุดมได้ตลอดปี
เนื่องแต่ภายใต้ผิวดินบริบูรณ์ด้วยแร่ธาตุ นอกจากนี้ยังมีเว้งอ่าวเทียบนาวา
ได้โดยง่ายดาย ไม่ต้องใช้เชือกพวนหรือหินสมอถ่วงรั้ง เพียงเสยหัวเรือขึ้น
เกยหาดแล้วคอยเพลา จนเหล่านาวินไผ่ฉิวจะออกแล่นล่องอีกครา กอปร
กับกระแสน้ำพัดพา ตรงหัวค้งอ่าวปรากฏธารากระจ่ายใส ไหลรินจากตาน้ำ
ใต้โขดหินเนินโคล อยู่ท่ามกลางต้นป้อปลาร้ดรายล้อม เรารุดเข้าเทียบฝั่ง
ณ บริเวณนั้นเอง แลชะรอยจะมีเทวาลักองค์เบิกมรรคา พาเรามุ่งฝ่ารัตติกาล
อันมืดมิด พยับหมอกปกคลุมรอบหมู่เนาวิจนอัทิตทาง เดือนดับลับหาย
กลางเวหา เนื่องแต่เมฆาบบังแซไซ จนหาผู้ใดพิณศเห็นเกาะแห่งนั้นหรือ
แนวชายหาดที่คลื่นสาดซัด จนกระทั่งนาวาฝรั่งพุงเข้าเกยฝั่งนั้นแล เราจึง
ม้วนพับเก็บใบเรือให้เรียบร้อย ค่อยย่างเหยียบลงบนระลอกคลื่นกระทบผืนทราย
แล ณ ที่นั้นเราเอนกายสู่นิทรา คอยเพลาให้อโณทัยฉายรัศมี

“ครั้นอรุณทัยทิวไสแสงแรกแย้ม แด่งแต่มีสุกหลาบทาบนภาลัยอีกครา

เราก็ออกจอร์จัลทั่วเกาะอย่างตื่นตาตื่นใจ แล้วเหล่านางอัปสร นฤมิตแห่งองค์ซุส เทพผู้ทรงศัสตราวรรณกายสิทธิ์ ก็ไล่ต้อนฝูงแพะปามาเป็นรักษาหารแก่ฝูงมิตรของข้า เรายืบทกลับไปนำหนูแลหอกยวมาจกนาว่า แบ่งกำลังคนเป็นสามหมู่ แยกกันออกล่า ในไม่ช้าเทพเจ้าก็ประทานเนื้อสัตว์ที่เราเฝ้าโหยหา กองนาว่ามีกันอยู่สิบสองลำ แต่ละลำได้ส่วนแบ่งเป็นแพะเก้าตัว ยกเว้นเพียงข้าซึ่งได้ถึงสิบตัว ครั้นแล้วตลอดวันจวบสุริยนยาสนธยา เราล้อมวงกินเนื้อแกล้มเมรัยเอมโอชอย่างเปรมปรีดี เหล้าองุ่นบนเรือยังเหลืออยู่จากที่ยึดมาตุนไว้มากโข เมื่อตอนนุกพิชิตปราคการศักดิ์สิทธิ์ของพวกกิกโอนีส ยามนี้เราทอดทัศนาเหนือผืนชลาลัย เห็นด้าวแดนของพวกไซคลอปส์ซึ่งอยู่ข้ามปากไปไม่ไกลปรากฏพวยควันโขม่ง แลแว่วยินเสียงระงมของฝูงแกะฝูงแพะจากที่นั่น ครั้นตะวันลับลา นิรันดรรাত্রีแผ่คลุมทั่วหล้า เราเอนกายเรียงรายตามชายหาดที่คลื่นสาดซัดจนอรุณทัยเทวีสว่างอุษา แต่งแต้มสีกุหลาบทาบนภาลัยอีกครา ข้าจึงเรียกรวมพลแลประกาศว่า ‘สหายผู้เหิมหาญทั้งหลาย พวกเจ้าจงคอยอยู่ที่นี้ก่อนเกิดระหว่างที่ตัวข้าแลหมู่ลูกเรือประจํานาวาแล่นไปยังดินแดนแห่งนั้น เพื่อสำรวจดูว่าใครเป็นผู้ครอบครอง แลพวกเขาคือชนชาวใด เป็นอนารยะป่าเถื่อนไร้ชื่อแปหรือว่ามีปฏิสันถารแก่คนจรด้วยคารพยำเกรงทวยเทพอมร’

“ขาดคำข้าก็ย่างก้าวขึ้นบนนาวา พร้อมเรียกเหล่าสจรคู่อใจให้ปลดเชือกพวนแลตามมา ทุกคนเร่งปฏิบัติ โผนเข้านั่งประจำสักระเสียงเรียงรัน แล้วจับไม้พายพยุ้น้ำทะเลหม่น จนกระทั่งประลุถึงขอบชันทสีมาของแผ่นดินแห่งนั้นซึ่งอยู่ห่างไปไม่ไกลไม่ไกล ก็พบไพร่กันทรมหิมา ณ ริมสาคร ปกคลุมหนาแน่นด้วยร่มเงาแมกไม้ลอเรล ภายในโถงถ้ำเป็นที่เลี้ยงแพะเลี้ยงแกะฝูงใหญ่ภายนอกแจ้งคูลาเป็นลานกว้าง ล้อมด้วยโคลีลาซึ่งขุดถอนมาก่อเป็นกำแพงสูงสลักับต้นสนแลต้นโอ๊กชูดพุ่มสล้าง ถ้ำแห่งนี้คือแหล่งพำนักของอสูรตนหนึ่งซึ่งยามนี้ได้ต้อนฝูงสัตว์ออกเตร็ดเตรนเล็มล่าห่างจากคูลาเพียงเอนก เนื่องจากเขามีได้คบค้าสมาคมกับใครทั้งสิ้น แลไม่อยู่ในอาณัติแห่งกฎเกณฑ์ใด เป็นอสุรกายอัศจรรย์พันลึก หาใช่ละม้ายมนุษย์เดินดิน แต่คล้ายคลึงดังไพเราะหงบนบรรพตศิขรตระหง่าน

“ยามนั้นข้าบัญญัติประดาอนุจรซึ่งขังให้รั้งอยู่เฝ้านาวา ตัวข้าเองเลือกเฟ้น

มือดีสิบสองคนเพื่อออกจรรจุ พร้อมทั้งนำถุงหนังแพะใบเชื่องไปด้วย ภายในบรรจุเมรัยเข้มข้นซึ่งมารอน บุตรของเฮอร์เนส นักบวชแห่งอะพอลโล องค์เทวบุชาประจำอิสมารอส มอบให้เป็นปฏิการะที่ข้าน้อมละเว้นเขาแลครอบครัว เนื่องจากนิเวศน์ของเขายู่กลางพงพนาอันเป็นเทวवासแห่งพอยบอส อะพอลโล เขามอบบรรณาการล้ำค่าแก่ข้า ได้แก่ทองรูปพรรณเจ็ดทาลันตอน โฝสมทำจากเงินแท้ แลน้ำมัทยะเต็มกุ่มโทสิบสองใบ นั่นคือเหล้าอุ่นชุ่มชื้นอันเอมโอสต์ดมฤตรส หามีข้าทาสนบรินหรือใครคนใดในเหย้าเรือนล่วงรู้ นอกจากตัวเขาเองกับภริยาขวัญ แลนางต้นห้องเพียงผู้หนึ่ง ทุกคราวที่ดื่มมฤตสเมรัยชนิดนี้ เขาจะเทออกมาหนึ่งจอก เจือลงในน้ำยีสืบถ้วยตวง แล้วโฝสมจะบอวลสุธาทิพย์อันสุดจะหักห้ามจิตคิดโฉน เหล้าอุ่นชนิดนี้แลที่ข้าเติมเต็มถุงหนังแพะใบเชื่อง นำติดตัวไปพร้อมกับเสบียงกรังในยาม เนื่องแต่หทัยพระนงสัทรณ์ชอบกลว่าจะประเชิญกับผู้ทรงฤทธา ใครสักคนที่ป่าเถื่อนดุร้าย ไร้ชื่อแปลทำนองคลองธรรม

“ในไม่ช้าเราก็จักไปถึงโพรงกันทรแห่งนั้น แต่ไม่พบเจ้าถิ่น เนื่องจากเขาตอนฝูงสัตว์อ้วนพ้ออกเล็มล่าตามทุ่งหญ้า เราล่วงเข้าสู่ภายในคูหา แลทอดทัศนาวางพิศวงสงกา พบตะกร้าหลายใบอัดแน่นด้วยก้อนเนยแข็งจนหนักอึ้ง ส่วนตามคอกขังคับคั่งด้วยลูกแกะลูกแพะ ซึ่งจัดสรรเป็นหมู่ต่างหาก แยกย่อยตั้งแต่พวกรุ่นเจริญวัย รุ่นเยาว์ จนถึงรุ่นแรกเกิด ภาชนะทั้งถาดถึงสำหรับรีदन่านมล้วนมีหางนมอยู่ล้นปริ่ม หมู่สหายรบเร้าข้าแต่แรกจะให้เร่งขนเนยแข็งไปรอบหนึ่ง รีบย้อนมาตอนลูกแกะลูกแพะไปอีกคำรบหนึ่ง แล้วพลันแล่นว้าวออกสู่ซาลินธุ์ แต่ตัวข้าไม่ยินยอม ซึ่งเป็นการตัดสินใจพลาดมหันต์ ด้วยหมายมั่นจะพบหน้าผู้เหย้า เพื่อดูว่าเขาจักต้อนรับขับสู้เช่นไร ทว่าเมื่อพลพรรคของข้าได้ยลโฉมเขาเข้าจริง กลับมิใช่สิ่งน่าอภิรมย์แต่ประการใดเลย

“ระหว่างนั้นเราก่อกองไฟถวายเป็นสักการบูชา แลฉวยเอาเนยแข็งมากินพลางขณะนั่งคอยท่าอยู่ภายในถ้ำ จนกระทั่งผู้เป็นเจ้าถิ่นนำฝูงสัตว์กลับมาพร้อมหอบไม้แห้งอีกกองพะเนินเป็นพินประกอบอาหาร เขาโยนมันลงกับพื้นก่อเกิดเสียงสนั่นหวั่นไหว จนเราหวาดผวาทอดย่นสู่หลืบลึกในโพรงกันทร จากนั้นเขาต้อนรับประดาสัตว์อ้วนพีที่จะรีदन่านมเข้ามาในเวียงคูหากว้าง ส่วนพวกตัวผู้

ทั้งแพะแกะปล่อยไว้บนลานด้านนอกซึ่งมีกำแพงล้อม แลแล้วเขาก็เคลื่อนไศลศิลามาอุดทางเข้าออก ขนาดของมันใหญ่โตเป็นภูเขาเลากา จนเกวียนสี่ล้ออันแข็งแรงทนทานยี่สิบสองเล่มยังมีอาจแบกน้ำหนักขนย้าย หรือเรียกว่ายกเสลบรรพตมาปิดปากถ้ำก็ปาน ลำดับถัดมาเขานั่งลงรืดนมแพะแกะเสียงระงมเรียงตัว พลังจับลูกน้อยของพวกเขาให้มาดูดนมกินไปด้วย กษัตริธราชาวพิศุทธิ์ที่รืดได้จัดแบ่งเป็นสองส่วน กึ่งหนึ่งใส่ในตะกร้าจักสานเพื่อแยกหางนมออกจากเนยแข็ง อีกกึ่งหนึ่งใส่ในถังเอาไว้กินดื่มระหว่างมื้ออาหาร ครั้นเสร็จสิ้นกิจวัตรเหล่านี้อย่างรวดเร็ว ที่สุดเขาก็จุดเพลิงลูกโซนแลสังเกตเห็นเราจนได้ จึงชักใช้ทันใดว่า ‘คนจรเอ๋ย พวกเจ้าเป็นใคร เล่นนาวาข้ามโพ้นชลธีมาจากแห่งหนไหน แล้วมีกิจธุระอันใดหรือไม่ ดูทีจะร่อนเร่เพนจรเยี่ยงสมุทราจร ผู้ออกเผชิญภัยบนผืนซลาศัย เพื่อก่อพิบัติภัยแก่คนต่างถิ่นกระมัง’

“เราอกสันขวัญหายเมื่อได้สดับเสียงท่มกัງวาน แลประจักษ์ถึงร่างอันมหิมาของอสุรยักษา กระนั้นข้าก็แถลงไขว่า ‘พวกเรานี้เป็นชาวอาโคออส แล่นล่องกลับจากนคราแห่งทรอย แต่พลัดออกนอกวิถี ด้วยแรงวายุทั่วทิศเหนือห้วงมโหษะ แม้นหทัยถวิลจะหวนคืนถิ่นฐาน กลับต้องขัดเซ่นรนาถพิศพิศทางจนมาถึงที่นี่ สมดังเทวลีขิตแห่งซูลโดยแท้ อันตัวข้าแลหมู่คณะคือมิตรร่วมรบของไอรอสแห่งอาเตรอุส จอมราชันอะกาเมมนอน นามกรอันเกรียงไกรยิ่งผู้ใดในโลก ด้วยวีรกรรมทำหั่นคราอันซ้ซวาล แลประหัตประหารเหลือคนนับทว่ายามนี้เราชมซานมาคิโรราบ แลมาดหมายว่าท่านจะมอบของกำนัลปฏิสันการหรือกรุณาเอื้อเฟื้อเจือจาน ในเมื่อนั้นคืออาคันตุกวัดรที่ต้องปฏิบัติต่อคนแปลกหน้าของนคราพินนครรลงแห่งปวงเทวาเกิด ท่านผู้ประเสริฐเอ๋ย เราคือผู้วิงวอนต่อท่าน แลซูล องค์กรบริรักษ์ ทรงพิทักษ์สิทธิ์อันชอบธรรมของผู้มาเยือนทั้งหลาย แลจะลงเทวทัณฑ์ผู้ใดที่กระทำทุราจารแก่คนจรหรือผู้วิงวอนร้องขอ’

“ข้ากล่าวสิ้นความ เขาก็ถ้อยอย่างหยาบกระมั่วว่า ‘คนจรเอ๋ย เจ้าช่างโง่งมมาย หรือเป็นพวกหุบป่าตาเถื่อนจากแดนไกลกระมัง จึงอ้างแรงพิโรธแห่งปวงเทวัญมาข่มขู่ข้า เสียแต่ว่าเผ่าพันธุ์ไซโคลอปส์เรามาได้ยี่หระต่อซูล เทพผู้ทรงศีลสรวรรณกายสิทธิ์ หรือทิพยเทวาองค์ใดเลย ในเมื่อเรานี้แลคือผู้เรืองเดชเหนือกว่าทวยเทพนัก จึงไม่มีวันที่ข้าจะละเว้นพวกเจ้าด้วยกริ่งเกรงโทสะแห่งซูล

ตัวข้าพึงใจเยี่ยงไรก็จะกระทำเยี่ยงนั้น แต่เอาเถิด ข้าเพียงสงสัยใคร่รู้ ว่าเจ้าเทียบสมรรถนาวาไว้ ณ บริเวณใดเมื่อมาถึงที่นี่ มันอยู่ใกล้หรือไกลจากคูหาแห่งนั้นเล่า'

"เจ้าสุธรรามตะล่อม แต่ผู้ทรงภูมิเช่นข้าย่อมไม่หลงกล จึงขานไขอย่างแยบยลว่า 'ไปเขตดอน เทพสะท้านธรณิน ทำลายนาวาของข้าพังภินท์เสียแล้ว ณ ขอบชันทสีมาแห่งดินแดนของท่าน พระองค์ซัดมันเข้าปะทะหินผาจนพินาศด้วยแรงสมุทรวายุ เหลือเพียงตัวข้าแลสหายไม่กี่คนเหล่านี้ที่รอดพ้นชะตาวิบัติมาได้'

"เขาสดับแล้วไม่ตอบคำ แต่กลับลงมือด้วยอำมหิต ผุดลุกขึ้นคว้าเอามิตรของข้าไปรูดเดี๋ยวลองคน จับพาดกับพื้นศิลาจนถึงคราแตกดับเยี่ยงสุนัขตัวจ้อย มันสมองย่อยลงกลากลาด โลหิตทาบทาพสุธา ต่อด้วยเด็ดแขนขาที่ละข้างเพื่อเป็นภักษาหาร จากนั้นประหนึ่งราชสีห์กลางพนาลัย อสุราก็เคี้ยวกลืนผู้เคราะห์ร้ายมลายสิ้นทั้งอินทรีฯ ไม่ว่าเครื่องใน มังสา จนกระดูกอันชุ่มไข เราแผดร้องพร้อมชูสองหัตถ์ผายแผ่แก่องค์ซุส ด้วยได้ประจักษ์ถึงพฤติกรรมอันสุดแสนทรุโหด โดยที่หมดปัญญาจะขัดขวาง ครั้นเจ้าไซโคลอปส์กินเนื้อมนุษย์แกล้มน้ำมันนมเข้มข้นจนเต็มท้องอันโอฬารแล้ว เจ้าอสุราก็เอนกายสูนัทรฯ ยึดแขนขาพาดลงท่ามกลางฝูงแกะในโถงกันทร ขณะนั้นฤทัยระนองของซาร์ร้องว่า จงปราดเข้าไปชักดาบคมกล้าคู่กาย ใช้หัตถ์คลำล่าตัวเขาหาตำแหน่งอวัยวะ แล้วแทงพรวดเสียให้ทะลุชั่วดับ แต่ก็ถูกคิดได้ว่าชะตาพวกข้าย่อมถึงฆาตเช่นกัน ด้วยเรี่ยวแรงเรามีอาจเคลื่อนศิลายักษ์เปิดปากคูหาทะงัน เราจึงได้เพียงกีดพันทนต์โกศฯ คอยเพลลาให้อโณทัยฉวยรัศมี

"ครั้นอโณทัยเทวีไขแสงแรกแย้ม แต่งแต้มสีกุหลาบทาบนภาลัยอีกครา อสุราก็ก่อเพลิงแลลงมีอริตนมพะแกะเรียงตัว พลาญจับลูกแกะลูกแพะให้มาดูดนมกินไปด้วย ไม่ช้าก็เสร็จสิ้นกิจวัตรนี้ แลควาเอาสหจรของข้าอีกสองคนไปฉีกร่างเป็นภักษาหาร พออิ่มหนำแล้วจึงนำฝูงสัตว์อ้วนพีไปหากินเบื้องนอกโดยยกศิลาหมิวออกอย่างง่ายดาย แต่แล้วก็เคลื่อนมันปิดปากกันทรไว้เช่นเดิมดุจฝาครอบแล่งศร จากนั้นไซโคลอปส์ก็เป่าปากเสียงดัง ต้อนแพแกะอ้วนพีไปยังเนินพนา ทั้งข้าไว้อยู่ในคูหา ใคร่ครวญหนทางที่จะลงทัณฑ์เขาหากอะเนนา

ทรงอวยชัย จงดําริแผนการอันประเสริฐสุดในขณะนั้นได้ เนื่องแต่ภายในถ้ำมีไม้ใหญ่ท่อนหนึ่ง ซึ่งเจ้าโชคลอปล้างไว้ข้างคอกสัตว์ เป็นไม้มะกอกที่ยังเขียวสด เขาตัดมาไว้คอยให้แห้งสนิทแล้วจะได้ใช้เป็นตะบอง เราคะเนด้วยนัยน์ตาเปล่า ขนาดของมันใกล้เคียงกับเสากระโดงวาณิชยนาวาทะมีนลำกว้าง ซึ่งแล่นข้ามชลาลัยด้วยฝีพายยี่สิบคน มันเสมอเหมือนกันทั้งความยาวแลความหนา ซ้ำยังกรายไปตัดออกท่อนหนึ่ง ความยาวราวหนึ่งวา นำมาให้หมู่พลพรรคากไสจนกลิ้งกลา ตัวข้าเองเหลาปลายให้แหลม จากนั้นยกทั้งท่อนไปลงไฟจนแน่นแข็ง เสร็จสรรพก็ซุกซ่อนไว้ใต้กองมูลสัตว์ซึ่งเกลื่อนกลาดในโถงกันทร ลำดับถัดมาข้าให้ผองสหายเสี่ยงทาย ว่าใครบ้างจะต้องผจญมรณภัยช่วยข้ายกท่อนไม้ใหญ่ทะลวงดวงนัยน์สุรยักษานายามนิทรา ผลออกมาบรรจบเหมาะได้คนที่ต้องตรึงเข้าทั้งสี่คน นับตัวข้าด้วยสิริเป็นห้าคนที่จะร่วมภารกิจนี้ จนกระทั่งเพลาย่ำสายันต์ เขาก็กลับมาพร้อมฝูงสัตว์ขนบุยอันอ้วนพี ทว่าคราวนี้ตอนทุกตัวเข้าสู่เวียงคูหา มิได้เหลือไว้บนลานภายนอกซึ่งล้อมกำแพงแน่นหนา ชะรอยเจ้าสุเรศจะเห็นผิดสังเกต หรืออาจมีเทวาลักองค์ดลเทพสังหรณ์ก็เป็นได้ เขายกก้อนศิลาโมฬารปิดทางเข้าออกไว้เช่นเดิม จากนั้นนั่งลงรีดนมแพะแกะเลี้ยงระงมเรียงตัว พรางจับลูกแกะลูกแพะให้มาดูดนมกินไปด้วย ไม่ช้าก็เสร็จสิ้นกิจวัตรนี้ แลคว้าเอาอนุจรของข้าอีกสองคนไปฉีกร่างเป็นภักษาหาร ครั้นแล้วข้าก็ลงมือตามแผน ยกน้ำมันทะเยแสนเข็มคลักปริ้มโถมไถว้ นำไปให้อสุราตนนี้แล้วปราศรัยว่า ‘ดูซี เจ้าโชคลอปล้เอ๋ย จงดื่มเหล้าองุ่นชนิดนี้เสียก่อน ในเมื่อเจ้าได้กินเนื้อมนุษย์แล้ว ลองลิ้มรสเมรัยที่เราบรรทุกขึ้นนาวามาบ้างปะไร ข้าอุตส่าห์ตั้งใจนำมามอบเป็นบรรณาการ มาตราว่าเจ้ามีเมตตาส่งเรากลับถิ่นฐาน แต่ข้ามีอาจทานทนความโหดเหี้ยมอำมหิตเช่นนี้ได้ ใครเล่าจักยังกรายมาเยี่ยมเยื่อนที่นี้อีก ในเมื่อเจ้าได้กระทำการอันนอกรีตนอกรอยถึงเพียงนี้’

“เพียงขาดคำข้าแล้วไซ้ เขาก็คว้าเอาโถมัทยะไปได้มจนหมด แลพึงพอใจยิ่งนักจึงเอื้อนโอษฐ์ว่า ‘เดิมให้ข้าอีกซี แลจงเผยนามของเจ้ามาเสียบัดนี้ ข้าจะได้มอบของกำนัลต้อนรับให้สมปรารถนาแก่เจ้า อันผืนวสุธาบริบูรณ์ของเผ่าโชคลอปล้เรานี้ เนื่องจากได้พิพพิรุณแห่งซุสพรางพรหม ก็ออกผลองุ่นงาม

หมักได้เป็นเมรัยเข้มข้น แต่ยังมีเทียมเท่าเหล้าองุ่นของเจ้า อันเปรียบประดุจ
สุธาอาหารทิพย์แล่นนุ่มฤทัยปาน'

“ดังนี้ข้าจึงนำน้ำมัทนะท้อประกายไปให้อีกถึงสามครั้ง ทั้งสามคราเจ้า
อสุราก็กวาดรวดเดียวเกลี้ยงโถ ครั้นเมรัยแผลงเดโชจนเขาเมามาย ข้าจึง
จำนรรจ์ด้วยเพทุบายว่า ‘ไซ้คลอปส์เอ๋ย ในเมื่อเจ้าไต่ถามชื่อเสียงเรียงนาม
ข้าก็จักเฉลยให้ตามประสงค์ แต่เจ้าเองจงมอบของกำนัลาคันตุกะดังได้ลั่นวาจาไว้
ดูเถิด นามของข้าก็คือ มิมีใคร ทั้งบิดรมารดาเรียกขานข้าว่า มิมีใคร แลประดา
มิตรสหายก็เช่นกัน’

“เขาสดับแล้วสนองไข้อย่างเหี้ยมเกรียมว่า ‘เช่นนั้น มิมีใครจะถูกข้า
จับกินเป็นรายสุดท้าย หลังจากเขมือบพวกพ้องของเจ้าจนไม่เหลือหลอ นี่แล
คือของกำนัลาคันตุกะที่ข้าขอมอบแก่เจ้า’

“เพียงขาดคำเขาก็ล้มหงายพลี คออันหนาหนักเอียงพับไปข้างหนึ่ง
แลนิทรารมณ์ซึ่งสะกดสรรพชีวิตก็เข้าครอบงำสติสมปฤดี เมรัยไหลทะลักจากลำคอ
พร้อมก้อนเนื้อนรชาติไม่ขาดสาย นี่คือการเมาสำรอกอาเจียนของเจ้าอสุรกาย
ข้าเห็นเช่นนั้นจึงนำไม้มะกอกที่เตรียมไว้ออกมา ใส่สอดปลายเข้าใต้กองถ่าน
อันคุโชน คอยจนร้อนระอุ พลางเอ่ยปลุกขวัญหมู่สหายมิให้ใจฝ่อย่อหย่น
ไปเสียก่อน ครั้นท่อนไม้เขี้ยวสดค่อยแดงวาวขึ้น กระทั่งจวนเจียนจะลุกโพล่ง
เป็นเปลวอันช่วงโชติ ข้าก็หดร้งมันออกจากกองอัคคี ขณะที่เหล่าพลพรรค
ยืนหยัดอยู่รอบกาย ะรอยเทวผู้ทรงฤทธาสักองค์จะดลหทัยเราให้เหิมหาญ
พวกเขาพลันยกไม้มะกอกปลายแหลมคม แล้วโถมแทงเข้าตรงนัยน์ตาของ
ไซ้คลอปส์ พร้อมกับที่ข้าทั้งนำหนักกายใส่ทั้งท่อนให้หมุนเป็นเกลียว แลมาตรมั่น
นายช่างใช้ส่วานชักเงาไม้ต่อนาวา โดยมีลูกมือเบื้องล่างเหนี่ยวกระชากสายรั้ง
คนละข้าง เพื่อให้เหล็กแหลมหมุนควงทะลวงลึกฉับใด เราเองก็บิดท่อนไม้
อันร้อนระอุคุกรุ่นฉนั้นนั้น มันคว้านลึกในดวงเนตรอสุรจนโลหิตเดือดพล่าน
ตรงปลายลิ้ม ลามลวกรอบกระบอกตา ปลิดเส้นประสาทโคนบ้ำเสียขาดสะบั้น
แลมาตรมั่นช่างกัมมารจุ่มคมขวานใหญ่หรือแผ่นใบมีดอันร้อนจัด จ่อมลง
ในน้ำเย็นจนส่งเสียงดังฉ่ำเพื่อชุบเหล็กกล้าให้แข็งแกร่งฉนั้นใด ดวงจักษุของ
เจ้าไซ้คลอปส์ก็คุ้งเป็นเสียงดังฉ่ำด้วยปลายแหลมของไม้มะกอกฉนั้นนั้น เขา

แพดร้องโหยหวนจนกันทรศิลากระเทือนเลื่อนลั่น เราถอยกรูดด้วยพรั่นกว่า
 อสุราดิ่งลึมห่มนัยนาชุ่มโลหิตออกเงื้อง่าแล้วโยนทิ้งไป ก่อนพร้อมเพรียงเรียก
 ประดาไซโคลอปส์ตนอื่น ผู้สถิตอยู่ตามถ้ำกลางสายลมรำพาย บนเสลบรรพต
 ในแนวเคียงใกล้ ซึ่งยามนี้ก็รู้ดจากทุกเบื้องทิศมาออกกันหน้าคูหา แลถามไถ่
 ต้นสายปลายเหตุว่า ‘โปลูphemอสเอ๋ย ไฉนเลยจึงตะเบ็งเสียงสนั่นกลางนิรันตร-
 ราตรี จนพวกเราไม่เป็นอันนิทราเช่นนี้เล่า นอกจากปวงเทวาแล้ว ใครหน้าไหน
 ก็คงมีอาจช่วงชิงฝูงแกะของเจ้า แลหมายเอาชีวิตเจ้าได้ด้วยแรงกำลังหรือเล่ห์กล
 ดอกกระมัง’

“โปลูphemอสผู้ทรงพลังขานไขจากในโพรงกันทรว่า ‘สหายทั้งหลายเอ๋ย
 ดุเถิด มิมีใครเป็นผู้หมายเอาชีวิตข้า ทั้งด้วยแรงกำลังแลเล่ห์กล’

“สดับดั่งนั้นอสุรยักษาตนอื่นจึงถั่งถ้อยจะฉิวว่า ‘ในเมื่อตัวเจ้าดำรงอยู่
 เพียงเอยา แลมิมีใครเป็นผู้ประทุษร้ายแต่ประการใด ชะรอยจะร้องโอดโอย
 เพราะเจ็บไข้โดยลิติตแห่งซุสเป็นแม่นมั่น เช่นนั้นมีสூธิษฐานวิงวอนต่อเทพ
 ไปเชดอน บิดรของเจ้าเสียเถิด’

“สิ้นความดั่งนี้พวกเขาก็ผละจากไป ขำลอบหัวร่อที่อุบายนามโธยหลอกเขา
 ได้สนิท เจ้าไซโคลอปส์ครวญครางอย่างเจ็บปวดทรมานทุราย พลาญคลำหาไสลศิลา
 แล้วเคลื่อนขยับเปิดปากถ้ำ จากนั้นนั่งเหยียดแขนกันทางตรงทางเข้าออก เพื่อ
 จับตัวใครก็ตามที่มุ่งเล็ดลอดไปพร้อมฝูงแกะ เขามาดหมายว่าข้าจะเืองม
 ถึงเพียงนั้น ขณะที่ข้าขบคิดหาทางแคล้วคลาด เพื่อจะรอดพ้นปาณาตฆั
 ตนเองแลห่มุมิตร ข้าตริตรองอุบาย ใคร่ครวญกลเม็ดเด็ดพรายสารพัน เยี่ยง
 ผู้ประสพคราวคับขันด้วยประเชิญอุปวันตรราย แลแล้วก็ดำริแผนการอันประเสริฐ
 สุดได้ดั่งนี้ หมูเมฆเพศผู้ในคูหาล้วนตัวใหญ่อ้วนพีแลมีขนหนาครึ้มคล้ำ ขำลอบ
 จับมันผูกเข้าด้วยกันโดยพันเชือกจากกิ่งต้นหลิว ซึ่งขึ้นเป็นดงอยู่ ณ บริเวณ
 ที่ก่อนหน้านั้นเจ้าไซโคลอปส์ อสุรหิมพนอนทับต่างแท่นปัดถร ข้าใช้เชือกนั้นมัดแกะ
 ติดกันเป็นกลุ่ม ให้คนของข้าเกาะตัวตรงกลาง โดยมีอีกสองตัวประกบข้างเพื่อ
 อำพราง เท่ากับหนึ่งคนต้องใช้แกะสามตัว ยกเว้นข้าซึ่งเลือกตัวเดียวที่สง่างาม
 กว่าตัวใดในฝูง ข้าคล้องแขนห้อยกายลงแนบนิ่งอยู่ใต้ท้องของมัน เกาะเกี่ยว
 ขนนุ่มฟูไว้มั่นด้วยหทัยอันแน่วแน่ แลแล้วหมู่เราผู้โศกาลัยก็คอยเพลอาโณทัย

นายรัศมี

“ครั้นอรุณทัยเทวีไขแสงแรกแย้ม แต่งแต้มสีกุหลาบทาบนภลัยอีกครา หมู่มะเขษพีผู้เริงออกจากคูหาเพื่อรุดไปยังทุ่งหญ้า ผิดจากประดาเพศเมียซึ่ง ยังมีได้ริดเกษียร จึงต่างส่งเสียงร้องระงมอยู่ในคอก เพราะมีน้ำนมคัดคั่งจน เต้าแทบปริ ขณะที่เจ้านายผู้ร่าเริงบมคอยคลำบนหลังทุกตัวที่ดำเนินผ่าน แต่ ด้วยอัปปัญญาจึงหารู้ไม่ว่าคนของข้าผู้กร่างอยู่ใต้ท้องของพวกมัน แลตัวสุดท้าย ที่ผ่านปากถ้ำก็คือแกะตัวผู้ขนฟู ซึ่งมีจอมวางแผนเช่นข้าเกาะเกี่ยวอยู่ อสุร ยักษาโปลูเพมอสลอบหลังมันพลางกล่าวว่า ‘เจ้าเพื่อนยากเอ๋ย ไฉนเลยจึงออกมา ที่หลังสุดเล่า ทุกคราวเจ้าไม่เคยห้อยท้ายฝูง มีแต่จะมุ่งนำลือออกเล็มล่าหญ้าอ่อน รุดไปยังลำธารก่อนตัวอื่นใด แลเป็นตัวแรกที่นำฝูงกลับถึงคอกในยามเย็นย่า ทว่าครานี้กลับรังเกียจเสียได้ ชะรอยเจ้าจะสรวอยเศร้าเรื่องนัยน์ตาของข้า ซึ่งบัดนี้ มีดบาดลงด้วยน้ำมืออ้ายคนชั่วช้า แลหมู่อ่อนจรรยาสามัญ เนื่องจากมีมีใคร มอมเมรัยข้าจนเมามาย แต่มันยังไม่รอดตัวไปโดยง่ายตายนักคอก เจ้าแกะเอ๋ย มาตรมั้นเจ้ามีสติปัญญาแลเอ๋ยพจนาได้ ก็คงเฉลยว่าอ้ายมนุษย์นั้นหลบเร้น แรงอาฆาตแห่งข้าอยู่ ณ ที่ใด เช่นนั้นข้าจักเหวี่ยงร่างมันพาดพื้นศิลา ให้สมอง เคลื่อนกระจายในกันทร เพื่อบรรเทาความร่าเริงรอนหทัย ที่มิมีใครตำทราวม จนกระทั่งทำแก่ข้า’

“สิ้นความดังนี้เขาก็ปล่อยเราออกมา ครั้นลวงพันบริเวณรอบคูหา ข้า ก็ผละออกจากใต้ท้องแกะมาแก้มัดให้พวกพ้อง เรารีบวิ่งทะเล็กทะลัก ต้อน ฝูงแกะโย่งเย่งอ้วนพิจนกลับถึงนาว่า เหล่านาวิกซึ่งเฝ้าคอยท่าอยู่ พอเห็นเรา รอดชีวิตคืนมาจึงปรีดา ยิ่ง แต่แล้วก็ร่ำว่าจะโคกอาลัยผู้วายปราณ ทว่าข้า ไม่ปล่อยให้ได้จาบัลย์ ยักขงส่งอาณัติให้เร่งช่วยกันนำฝูงแกะขนฟูขึ้นระวาง แล้วปล้นแล่นออกสู่ชลาลัย ทุกคนรีบเข้านั่งประจำสักระเซียงเรียงรัน แล้วจับ ไม้พายพายน้ำทะเลหม่น จนออกห่างชายฝั่งเท่าระยะตะโกนถึง ข้าจึงแผดเสียง เพ็ดเพียวว่า ‘เฮ้ไฮ้ ไช้คลอปส์เอ๋ย สุดท้ายแล้วประดาคนที่เจ้าจับกินโดยอำมหิต ในเวียงถ้ำ ก็หาใช่เป็นมิตรสหายของผู้ที่ไร้พิษสงเลย กรรมตามสนองเจ้าอย่าง สาสมแล้วปะไร อ้ายสาระยา สวาปามอาคันตุกะในนิवासแห่งตนได้ลงคอ ชูส แลทวยเทวัญจึงลงเทวทัณฑ์แก่เจ้า’

บรรพลึบสอง

“นาวาของเราอยู่นอกจากกระแสน้ำทุกธาราโอเกอานอส ฝ่าทิวคลื่นมหรณพคืนสู่ เกาะไอโออา แหล่งหล้าซึ่งอรุณทัยเทวีเร่งระบ้ายามอุษาsang แลสุริยเทพเสลืออส เถลิงศัคนานต์ เราเสยหัวเรือขึ้นเกยฝั่ง ก่อนอย่างเหยียบลงบนระลอกคลื่นกระทบ ฟืนทราย แล ณ ที่นั่นเราเอนกายสู่นิทรา คอยเพลาไห่โณทัยฉายรัศมี

“ครั้นอรุณทัยเทวีไขแสงแรกแย้ม แต่งแต้มสีกุหลาบทาบนภาลัยอีกครา ซากีส่งพลพรรคไปยังวนาวาสแห่งนางเซอร์ซี เพื่อนำซากสังขารของเอลเปนอร์ ผู้มรณกลั้มมา เราตัดพินกองสุ่มตรงปลายสุดคาบสมุทร แล้ว ณ ที่นั่นจึงจุด เปลวอัคคี ทำพิธีประชุมเพลิงด้วยโสกาลัย ปลอ่ยให้ชลนัยน์ไหลริน จนกระทั่ง ร่างเขามอดไหม้สิ้นไปพร้อมชุดเกราะประจำกาย เราจึงก่อเนินสุสานแลตั้งหลัก ศิลาขึ้นตั้ง ทั้งทำยโดยปักไม้พายอันสลักเสลาของเขabenเนินดินนั้น

“ระหว่างทุกคนสาละวนอยู่กับหน้าที่ เซอร์ซีก็ทราบข่าวว่าเราได้หวนคืน จากปรลัยแห่งฮาเดส นางจึงอ่าองค์รู้ดมา พร้อมทั้งสั่งให้ประดาข้าบริวารยก ตะกร้าใส่ขนมปัง เนื้อสัตว์เหลือคนนา แลเหล้าองุ่นทอประกายตามมาด้วย เทวี ผู้เจิดฉายสถิตอยู่ท่ามกลางพวกเราขณะปราศรัยว่า ‘เหล่าบุรุษผู้อัปโชค พวกท่าน ไปเยือนปรโลกแห่งฮาเดสทั้งยังมีลมปราณ จึงนับสิริได้ว่าท่านวายชีวนถึง สองครั้งในชั่วอายุ ผิดแผกจากมนุษย์มนาซึ่งล้วนวายชีวาเพียงหนึ่งครา แต่ก็ ช่างประไรเล่า บัดนี้จึงเต็มกินให้สำราญ ผ่านเลยถึงวันพรั่งยามรุ่งทิวาจึงค่อยออก เล่นนาวา ข้าเองจะชี้มรรคาแลอรรถาธิบายทุกขั้นตอน เพื่อที่ไม่ว่าบนพสุธาตล หรือกลางชลธิศ ท่านจักไม่ต้องพบทุกข์แลวิบัติภัยอันเนื่องแต่การตัดสินใจ อันโฉดเขลา’

“หทัยพระนางของเราเห็นคล้อยตาม ตลอดวันจวบสุริยนย่ำสนธยา เรา จึงล้อมวงกินเนื้อกล้วยเมรัยเอมโอชอย่างเปรมปรา จนตะวันลับลา นิรันดร์-ราตรีแผ่คลุมทั่วหล้า ผองสหายก็เอนกายหลับไหลข้างเชือกพวนท้ายนาวา ขณะที่ เซอร์ซีจึงหัดขี่ช้างนั่งลงห่างออกไป นางซักไซ้ถึงการเดินทางที่เพิ่งผ่านพ้นมา แล ซักก็พรรณนาตามความสัตย์ทุกประการ จากนั้นนางพญาเซอร์ซีจึงขานไขว่ ‘ภารกิจได้ประลุสัมฤทธิ์ผลแล้ว ดั่งนี้จึงสดับข้าจারেโนสไป แลทောจะดล ให้ระลึกได้เสมอ ลำดับแรกท่านจักพานพบหมู่ นางพรายไซเรน จอมล่อลวงให้ ลุ่มหลง ผู้โดพัดไปยังสถิติสถาน แลเปลือยกายไร้อุปการะได้ยินเสียงขับขาน จักไม่มีวันได้หวนคืนถิ่นฐาน หรือสพักตร์ชายาแลบุตรธิดา ผู้แห่ห้อมต้อนรับ อย่างกระเซมसानต์ ด้วยว่าบุรุษเหล่านั้นต้องมนตร์มายาแห่งทวงทำนอง อันไพเราะ พวกนางยอบกายอยู่ในทุ่งบุปผชาติ ณ ชายฝั่งอันเต็มไปด้วย ซากศพมนุษย์ ซึ่งมึงสาเนาสลายกลายเป็นกองกระดูกเกลื่อนกล่น ท่านต้องเร่ง จำพายจนกว่าจะล่องพ้น แต่ก่อนนั้นจงหลอมซี่ผึ้งอุดกรณประดาไพร่พลไว้ มิให้ลำน่าว่วกระบโสบประสาท อาจเว้นแต่เพียงตัวท่าน หากปรารถนาได้ตรึง ฟัง ก็ให้พวกเขามัดมือมัดเท้าท่านในท่ายืนหยัด พันเชือกตรึงตรึงติดกับเสากระโดง สีขนาวา เช่นนั้นท่านจักได้สร่ายสดับสำเนียงเสนาะแห่งไซเรน แลมั่นใจท่าน อ่อนวอนร้องขอให้แก้มัด พวกเขายังต้องผูกมัดให้แน่นหนา ด้วยพันธนาการ อีกชั้นหนึ่ง

“ครั้นท่านแลลูกเรือทั้งปวงจรล่องจากเหล่านางพรายแล้ว ยังมีสองหนทาง ทอดยาวอยู่เบื้องหน้า แลข้ามีอาจเจาะจงว่าพึงมุ่งตามมรรคาใด ท่านเองต้อง ตริตรองดูจนรู้แน่แท้ใจ ตัวข้าได้เพียงอธิบายโดยสภาพการณ์ ทางแรกนั้นอยู่ หว่างเงื่อมผาตะงัน ที่ซึ่งอัมพิริเต สมุทรเทวินิลเนตร โหมคลื่นกระแทกโชดหิน ครืนครืน ทวยเทพเรียกขานโชดหินเหล่านั้นว่าศิลาเร่ร้าย แม้แต่มวลหมู่ปักษา ก็มีอาจเหินเวหาผ่านมรรคาสายนี้ กระทั่งพิราบกระพือพลั่ว บริวารซึ่งนำสุธา กระอาหารทิพย์ลลลลไปถวายแก่ซุส เทพพิตา ก็ยังปลดปล่อยได้หนำผ้าน้อยๆ เนื่องนิยต์ จนพิตุเทพซุสต้องคอยเฝ้ามิตตัวใหม่ขึ้นทดแทน ด้วยประการฉะนี้แล ลำพังนาวาของมนุษย์ยังมีเคยอดพ้น ทุกลำถูกกระแสนลลและเพลิงพิโรธธาโถม จนแตกสลาย ทั้งซากเรือซากสังขารกระจัดพลัดพราย เว้นแต่เพียงลำเดียวที่

เล่นล่องตลอดรอดฝั่ง ได้แก่นาวาอาร์โกอันเลื่องระบือ ระหว่างชล่องย้อนคืนจากนคราแห่งราชันโอเอเตส แลแท้ที่จริงย่อมพุ่งเข้าปะทะเสลบรพตนี้ หากมิได้มหาเทพีเฮรามมาโปรดให้แคล้วคลาดเสียก่อน ด้วยหฤทัยอาทรในตัววีรบุรุษโออาซอนผู้เป็นนายเรือ

“ส่วนอีกมรรคาที่เหลือนั้นเล่า จักต้องผ่านไศลศิลาสองฝั่ง ฟากหนึ่งตั้งตระหง่านเสียดพิมานอันไพศาล ปกคลุมด้วยพยับเมฆชั่วจิรกาล ไม่เคยเบาบางลงจนเผยทิวผมพรกระจำง หรือเปิดช่องให้สุริยการส่องสว่าง กระทั่งในยามแรกคิมหันต์หรือผ่านผันสู่สารทฤดู แลมนุษย์ผู้ใดก็มีอาจป่ายป็นถึงหรือหยัดยืนบนศิธร มิไยว่าจะมียี่สิบกรแลยี่สิบบาทา ด้วยว่าผาชันนั้นเรียบลื่นประหนึ่งขัดเงากี่พาน กึ่งกลางทางจากเบื้องล่างปรากฏถ้ำสลัวแห่งหนึ่ง ปากคูหาหันหน้าสู่อนธภูมิเอเรบอส อันเป็นทิศซึ่งท่าน โซติกรบุรุษโอดิสเซอุสแลหมู่คณะจะนำนาวาแล่นตรงเข้ามานั่นเอง ยูวานฉากฉกรรจ์เพียงโรบินคูหานาวา ก็มีอาจแผลงศรให้ทะยานถึงโพรงกันทรบนไศลศิลานั้นได้ ถ้ำแห่งนี้เองเป็นแหล่งสถิตของนางสกลีลา ผู้ร้องโหยหวนชวนชนลูกชนชั้น แม้นลุ่มเสี่ยงแผ้วเบาตุจุกสุ้นขคราวหึง แต่นางคืออสุรกายทมิฬอันมิพึงปรารถนา แก่มนุษย์หน้าไหน หรือแม้แต่เทวองค์ใดที่ประสบพบพาน นางมิเฝ้าสับสองข้างกวัดไกวยั่วเยี้ยกลางหาว อีกล้าคอยืดยาวหกสาย เหนือสุดปลายแต่ละสายมีเคียรสยดสยอง แสยะพินแข้งคมถึงสามแถวเรียงราย คละคลุ้งด้วยกลิ่นอายมฤตยู เรือนกายท่อนล่างหลบเร้นอยู่ในเงื้อมคูหา ยื่นเพียงคิระจากโพรงสยองออกสอดส่องหากินรอบหินผา ฉกเอาโลมา ปลากระโทง หรือชลชาติขนาดใหญ่จำพวกอสูรวาจิร ซึ่งสมุทรเทวีอัมพิตริเตเลียงดูไว้เหลือคณนา มิเคยมีนาวิกคนใดโอ้อวดได้ว่า เคยแล่นนาวาผ่านไปโดยปราศจากความสูญเสีย เนื่องด้วยแต่ละเคียรของนางจะฉวยฉาบ คาบเอาคนบนทะมินนาวาไปเคียรละหนึ่งคน สิริคราวหนึ่งก็หักคน

“ส่วนไศลศิลาอีกฟากนั้นมีได้สูงชันเทียมเท่า ท่านนี้เล่าย่อมจะประจักษ์เอง โอดิสเซอุสเอ๋ย เนื่องจากทั้งสองฝั่งอยู่ในระยะใกล้กัน พอให้นาวศราสน์แผลงศรข้ามถึงกันได้ แลบริเวณนั้นยังมีต้นมะเดื่อยักษ์ ผลิบดาชดาดอยู่ต้นหนึ่ง เบื้องล่างคือแหล่งสถิตแห่งคารุบิดิส อสูรวังวนมรณะ ซึ่งคอยสับชลธิสีหม่น มันจะพ่นวารี

กลับคืนมาวันละสามครั้ง แลตึงดูลงไปโนสายชลวนเขียววันละสามครา ท่านอย่าได้กรายใกล้ในเพล่าที่มันสูกลิ้นเป็นอันขาด ด้วยว่าแม้แต่เทพสะท้านธรณินก็มีอาจโปรดให้รอดพ้นคราพิบัตินี้ได้ จงรุดผ่านไปแลหลักให้ไกลห่าง โดยแล่นเลียบภูผาอีกฝั่ง ซึ่งเป็นแหล่งสถิตของนางสกลิลา ในเมื่อยอมสูญเสียหายหกราย ย่อมประเสริฐกว่าสูญเสียกันไปถึงลำยั้งนัก'

"สดับดังนี้ข้าก็ไล่เสียงว่า 'อย่ากระนั้นเลย เทวเอย โปรดเฉลยแก่ข้าตามความลัทธิเถิด ยังมีหนทางใดหรือไม่ ที่ข้าจะหลบเลี่ยงวังวนมรณะแห่งคารุณิศจิตรพร้อมทั้งต่อกรกับอสุรกายอีกฟากฝั่ง เมื่อนางจุใจมพลพรคของข้า'

"อมรสตรีผู้เจิดฉ้านจึงพิลชีว่า 'ท่านนี้ช่างตึงตันนัก ทุกขณะจิตคิดฝักใฝ่เพียงยุทธวิธี ใจคอจะมียอมจำนนต่อเทวลีขิตเลยหรือไร สกลิลาคือมฤตยูผู้อยู่ยงคงกระพัน นางเป็นภัยคุกคามอันหลอโหดนัก ป่วยการจะคิดขัดขืนหรือแข็งข้อ ทางเดียวคือต้องจรล่องไปโดยพลัน หากมัวรั้นจะหีบจับคัสตรามาสู้รบตบมือแล้วไซ้ ก็รังแต่จะยิ่งประวิงเนิ่นช้าอยู่ใต้หน้าผานั่น ข้าเกรงว่าเคียรทั้งหกจะฉกฉวย ออกฉวยฉาบคาบเอาผู้คนไปอีกคำรบ เช่นนี้มีผู้เร่งจำพายให้สุดแรงกำลัง จนคล้อยหลังแล้วจึงร้องเรียกหาอัปสรเทวีกราโตอิส มารดาผู้ก่อกำเนิดสกลิลามาเป็นมหันตภัยแก่มวลมนุษย์ นางจะช่วยยับยั้งอสุรกายตนนี้มิให้ฉกรรจ์พวกท่านอีก

" 'จากนั้นท่านจะประลุถึงเกาะทรินาทิกเ อ แหล่งอาศัยเทริดเตรนเล็มล่าของลำสัตว์ฟ่งฟี่ ซึ่งเป็นปศุสัตว์ของสุริยเทพเฮลิออส กอปรด้วยโคแลแกะอ้วนท้วนอย่างละเจ็ดฝูง แต่ละฝูงมีห้าสิบตัว ล้วนไม่เคยตกถูกเพิ่มหรือล้มตายไป ผู้เลี้ยงสัตว์ก็คือนางอัปสรพิไลเกศา ลัมเปติเอ แลพาเอทุซา ดนยาของเทวีเนโอราผู้เจิดโฉมซึ่งให้กำเนิดพวกนางแก่องค์สุริยเทพ โอรัสแห่งฮูปริโอน ครั้นพระมารดาเลี้ยงดูจนเติบโตใหญ่ จึงส่งตัวมายังเกาะทรินาทิกเอันไกลโพ้นแห่งนี้ เพื่อให้พำนักอยู่ดูแลฝูงแกะฝูงโคเขาเงี้ยว ด้วยประการฉะนี้แล มาตราว่าหทัยท่านแน่วแน่ที่จะกลับสู่เหย้าแลไม่ไปก่ออันตรายแก่สัตว์เหล่านั้น พวกท่านก็อาจหวนคืนถึงอิธาคาแม่ลำบายากเข็ญ ทว่าหากท่านทำร้ายพวกมันเสียแล้ว นาวาแลประดานาวีย่อมถึงคราวิบัติเป็นแน่นอน แลแม้แต่ว่านแคล้วคลาดปาณาณาศ ก็ต้องเผชิญอุปสรรคจากรกร้า สู้ญลันซึ่งมวลหมู่สหายร่วมมรรคา'

“ครั้นแล้วอรุณทัยเทวีกิ่เกลิงทิมพร ฉานฉายประภัสสรแก้มองเรา ทั้งหลาย นางเซอร์ซี เทวีผู้เจิดฉินจึงผินออกเยื้องกรายหายลับไปบนเกาะ ส่วนข้า กลับสู่นาวา เรียกหมู่นาวินขึ้นบนลำ สั่งให้ปลดเชือกพวนโดยพลัน ทุกคนเร่ง ปฏิบัติ แลเข้านั่งประจำสักระเซียงเรียงราย จ้วงไม้พายในชลธีสีหม่น ขณะที่ เซอร์ซี อมรสตรีน่าคร้ามเกรง ผู้เปล่งสุรเสียงเยี่ยงมนุษย์ ก็เรียกวายุเอื้ออำนวย ช่วยหนุนท่าย ประพาดเข้าเต็มใบทะมินนาวา เราผูกยึดอุปกรณ์เชือกกรอกทั่วลำ จากนั้นนั่งนิ่ง ฟังฟังเพียงกระแสวาทพาด โดยมีคนคัดท้ายควบคุมทิศ แลแล้ว ข้าจึงปราศรัยแก่เหล่าสหายอย่างร่าร่ารานจิตว่า ‘ตรับฟังเถิด ผองมิตรเอ๋ย ในเมื่อไม่เป็นการอันสมควรเลย หากจักมีเพียงหนึ่งหรือสองคนในหมู่เรา ที่ล่วงรู้ คำทำนายของเซอร์ซี เทวีผู้เจิดฉิน ซึ่งนางได้ขานไขแก่ข้า ดังนี้ข้าจึงจะเผยแก่ พวกเจ้าให้กระจ่างโดยทั่วกัน จากนั้นเราอาจต้องวายชีวา หรือเสี่ยงพันมรณา คราวีบัติก็เป็นได้ ประการแรก นางเตือนให้หลีกไกลจากหมู่พรายไซเรน ผู้มีทิพย- สำเนียงเปี่ยมมนตร์สะกด แลสถิตอยู่ในทุ่งบุปผชาติ นางเสนอแนะว่าข้าเพียง ผู้เดียวสามารถดับ แต่ต้องให้พวกเจ้าจับมัดมือมัดเท้าในท่ายืนหยัด พันเชือก รัดตรึงตรึงติดกับเสากระโดงสีสนาวา แลมั่นข้าอ่อนวอนร้องขอให้แก้มัด พวกเจ้า ยิ่งต้องผูกมัดให้แน่นหนา ด้วยพันธนาการอีกชั้นหนึ่ง’

“ระหว่างที่ข้าสาธยายความอยู่นั้นเอง สมรณาวาของเราก็รุดเข้าใกล้ เกาะที่ลึกลับแห่งหมู่พรายไซเรน ด้วยแรงวายุเฉื่อยฉิวหนุนเนื่องท่ายล่ำ แต่บัดดลนั้น วายะก็สงบราบคาบ ผืนชลธิศนิวัตสัจด์คลื่นลมด้วยเทวัญบันดาล หมู่สหาย รีบช่วยกันลดใบเรือลงเก็บในท้องลำ ก่อนเข้านั่งประจำที่ แล้วใช้ไม้พายไล่เรียบ พวยวารีเป็นฟองฟอด ส่วนข้านำขี้ผึ้งออกมาทั้งก้อนกลมใหญ่ ใช้ดาบสำริดตัดแบ่ง เป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยแล้วดูโถกกับสองหัตถ์แกร่ง ไม่ข้ามันก็อ่อนตัวลงด้วยแรงเสียดสี กอปรกับรัศมีแผดระอุแห่งสุริยเทพ ข้าใช้ขี้ผึ้งอุ่นนั้นอุดกรณลูกเรือทีละคนจน ถ้วนทั่ว ครั้นแล้วพวกเขาก็จับตัวข้ามัดมือมัดเท้าในท่ายืนหยัด พันเชือก รัดตรึงตรึงติดกับเสากระโดงสีสนาวา ก่อนนั่งลงจ้วงพายในชลธีสีหม่น จนล่วงเข้าใกล้ เกาะแห่งนั้นในระยะตะโกนถึง สีสนาวาอันเรวรี่ก็มีได้เล็ดลอดนัยนาแห่งไซเรน พวกนางจึงเปล่งโกลลสำเนียงแก่เราทันใดว่า ‘จงเข้ามาเถิด ท่านโอดิสซุส ผู้เกริกไกร เกียรติภูมิแห่งชาวอาโคออส ขอเชิญแวะพักนาวา ณ ที่นี้ชั่วคราว

เพื่อสดับลำน่านไฟระเริง เพราะหาเคยมีผู้ใดลองกันหนาวผ่าน หากมิได้
 ตรีภพทั้งท่งทำนองเสนาะโสต ที่เราจำเรียงจรโลงฤทัยให้เปี่ยมปราโมช ก่อน
 ปลดปล่อยให้จรจากไปด้วยใจเปรมปรีดิ์ ทั้งยังเปี่ยมความรู้ยิ่งกว่าเคยมา ด้วยว่า
 เรารอบรู้เรื่องอาร์เกออสแลชาวทรอย ทุกวีรกรรมแลวิบากกรรมในด้าวแดนไพศาล
 แห่งนั้น อันสืบเนื่องแต่เทวลิขิตซัดชะตา ทั่วผืนพิภพจบหล้า หามีเหตุการณ์
 ใดเลยที่เราจักมีล่วงรู้'

"พวกนางเห่กล่อมด้วยแก้วเสียงกังวานใส จนข้าหลงใหลใคร่สดับอยู่
 จำไป แลชักชวนส่งอาณัติให้ใครสักคนช่วยแก้มัด แต่พวกเขายังคงโน้มกาย
 จำพาย มีเพียงเปรี๊ยะเมเดสแลเอวรูโลคอสลูกมาผูกมัดข้าให้แน่นหนายังขึ้นด้วย
 เชือกอีกเส้น กระทั่งเราลวงพ้นจนมิได้แว่วยินเสียงขับขานแล้วนั่นเอง ลูกเรือ
 ผู้แข็งขันจึงแกะซี่ผึ้งที่อุดกรณไว้ แล้วมาปลดปล่อยข้าจากพันธนาการ

"เราแล่นรุดต่อมาจนไกลจากเกาะแห่งนั้น ทว่าเบื้องหน้าปรากฏโอหมอก
 ควันโขมงแลคลื่นโถมซัด ตามด้วยเสียงครืนครื้นกัมปนาท ทุกคนหวาดผวา
 จนปล่อยไม้พายหลุดจากหัตถ์ แกว่งกระทบกรวาวเกรียวบนเกลียวสมุทร นาวา
 หยุดนึ่ง หามีใครพยัสลาลินธุ์ ข้าจึงแผ่นพลาญไปทั่วลำ เพื่อปลุกปลอบขวัญนาวิน
 แต่ละคนว่า 'สหายเอ๋ย เรานุกน้ำลุยเพลิงกันมามีไฉนน้อยเลย แลยามนี้ก็หามี
 โปยภัยใดจะร้ายแรงเทียมเท่าคราวนั้น เมื่อเจ้าอสูรไซโคลอปส์คุมขังเราในเว้ง
 กันทรของมัน ด้วยพลกำลังอันฉกาจฉกรรจ์ แต่กระทั้งครั้งนั้นเราก็แคล้วคลาด
 มาได้ โดยอาศัยความอาจหาญแลไหวพริบปฏิภาณของข้า แลครานี้ก็เช่นกัน
 มันจะเป็นเพียงอีกเหตุการณ์ที่เรารำลึกถึงในวันข้างหน้า ขอเพียงทำตามคำข้า
 ทุกประการ ทุกคนจงนั่งลงประจำที่ของตน แล้วจ้วงพายในระลอกชลเกิด พอดี
 พอร้ายซุสจะดลให้รอดพ้นภพภัยอีกหน ส่วนคนคัศท้ายพึงตรึงรับเข้าบัญชา
 ให้ขึ้นใจ จากนั้นจึงถือกระเชียงคุมทิศทางคูหาหนาว ให้หลีกห่างโอหมอก
 ควันโขมงแลคลื่นโถมซัดนั้น โดยคอยแล่นเลียบโคลศิลาวี มิเช่นนั้นหาก
 เผลอไผลบ้ายเบนไปอีกฟาก เราจักถึงคราววินาศอดวาย'

"ทุกคนสดับแล้วเร่งปฏิบัติตาม ขณะที่ข้ายังวามิเอยถึงอสุรกายสกลลา
 อันเป็นภัยคุกคามที่ไม่อาจยับยั้ง จึงเกรงว่าหากนานไซ ก็รังแต่พวกเขาจะ
 กลัวลานจนไม่เป็นอันพายแลหลบไปเบียดเสียดกันอยู่กลางลำ ตัวข้าเองละทิ้ง

ขอแนะนำแสนโหดร้ายที่เซอร์ซีกำชับไว้ เมื่อนางได้ปราชญ์ว่ามีให้หยิบจับคัสตรา มาสู้รบตบมือ ยามนี้ข้าสวมชุดเกราะอันเจิดจรัส หัตถ์ถือหอกยาวคู่ ออกมา ยืนจังก้าวอยู่ตรงหัวเรือ ด้วยคะแนนว่าสกลลา ผู้เร้นกายในถ้ำศิลาจะปรากฏจาก เบื้องทิศนั้นเพื่อโจมตีหมู่เรา ทว่าสอดสายเนตรตลอดแนวหินผาชะอำบยับหมอก จนนัยน์ตาอ่อนล้าก็ยังมีพบวิแววใด

“ยามนั้นเราครวญคร่ำพลางชะล่องไปตามช่องแคบ ฟากหนึ่งคือแถบถิ่น ลิงสู่ของปิศาจสกลลา อีกฝั่งหนึ่งคือแหล่งสถิตแห่งอสูรวังวนมรณะคารุบดิส ซึ่ง บันดาลให้เกิดกระแสน้ำขึ้นน้ำลงอันน่าพรั่นพรึง เป็นสภาพน่าครั่นคร้าม ยามที่ มันท่วมน้ำขึ้นมา ผืนชลทั่วบริเวณจะเดือดพล่าน ประดุจหม้อต้มบนกองเพลิงพลุ่ง ส่องระอุฟุ้งโพรยปรายบนยอดผาทั้งสองฝั่ง แลยามที่สุมกลับคืนไป ศิลาารอบก็ลั่นเสียงสนั่นหวั่นไหว เมื่อสายชลไหลวนเชี่ยวเป็นเกลียวลึกลงสู่ นาทิสมุทร จนปรากฏโคลนขุ่นคล้ำสุดก้นบึงมโหระ หมู่คณะของข้าต่างอกสั่น ขวัญหาย เหม่อมองคารุบดิสด้วยพรั่นพรึงถึงอิทธิฤทธิ์ทำลายล้าง แต่ทันใดนั้นเอง เคียรสกลลาจากอีกฟากก็พุ่งพรวดออกมา ฉกคร่าเอาไพร่พลไปจากคุหานาวา เสียหกคน ซึ่งล้วนเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงผู้แกร่งกล้า พอข้าแลพลพรรคที่เหลือ หันขวับกลับมา ก็ได้แต่แหงนดูร่างคนลอยสูงลิ่ว เห็นเพียงบาทแลหัตถาเป็น ทิวแถว พวกเขาร้องเรียกอย่างรวดราว แล้วก็เปนคราวสุดท้ายที่ได้ชานนามข้า แลมาตรแมนคนหาปลาเย็นถืดคันเบ็ดยาวเหยียดบนชะง่อนศิลา หย่อนเหยื่อล่อ ลงในน้ำโดยถ่วงด้วยเขาสัตว์ ก่อนฉุดกระชากหมู่มีจฉานน้อยอาภัพเหวี่ยงขึ้นบน พสุธาแห่งผาก ให้นอนหอบพะงาบชักกระตุกฉันใด พวกพ้องทั้งหกของข้าก็ ดำดิ่งทวนทราย ขณะถูกฉวยฉาบคาบขึ้นบนหน้าผาฉันนั้น แลนางอสุรกาย ก็เขมือบเป็นภักษาหารสิ้น ณ ปากคุหานั่นเอง มิใช่ว่าแต่ละคนจะแผดเสียง โหยหวน แลเหยียดกรวี่วอนข้าก่อนพบจุดจบชวนสยดสยอง นี่คือภาพอนเอนาถา ยิ่งคราใดที่ข้าต้องทอดทศนา นับแต่อกระเหเร่ร้ายในห้วงมหรรณพ

“ครั้นผ่านพ้นจากโคลนศิลาสองฟากฝั่ง ที่ซึ่งเราหนีคารุบดิสปะสกลลา จนล่องเลยมาไกลลิบ เราจึงประหลึงเกาะบริบูรณ์แห่งเทพยุดา แหล่งอาศัย เตร็ดเตรนเล็มล่าของฝูงโคตัวโตหน้าผากกว้าง แลฝูงแกะพวงพีพลุกพล่าน อันเป็นปศุสัตว์ของสุริยเทพ โอรัสแห่งซูเปอร์โอน ยามนั้นตัวข้าอยู่บนถ้ำหนาวา

ในห้วงสาคร แว่วยินเสียงระงมของหมู่พฤษภแลหมู่เมษขณะถูกต้อนกลับเคหะที่พำนัก ข้าก็ถูกคิดถึงคำทำนายของเตอิเรซิอัส โหราจารย์อันธวัชชาวอีบัสเช่นเดียวกับคำทายทักของเทวีเซอร์ซีแห่งเกาะไอโออา ทั้งสองต่างกำชับกำชาแก่ข้าไว้ ให้หลีกหนีจากเกาะของเทพเฮลิออส ผู้ฉายฉานสรายุรมย์แก่มวลหมู่มนุษชาติ ดังนั้นแม้ข้ายังมีคล้ายโทมนัส ก็จำต้องเฝ้าโอโชษฐ์แก่เหล่าอนุจรว่า ‘ดูกร สหายทั้งหลาย แม้นทนทุกขเวทนาแสนสาหัส ก็พึงสังวรถึงคำพยากรณ์ของเตอิเรซิอัสเช่นเดียวกับเซอร์ซีแห่งเกาะไอโออา ทั้งสองต่างกำชับกำชาแก่ข้าไว้ ให้หลีกหนีจากเกาะของเทพเฮลิออส ผู้ฉายฉานสรายุรมย์แก่มวลหมู่มนุษชาติ เนื่องแต่พิบัติภัยรอคอยเราอยู่ที่นั่น แลมันร้ายแรงยิ่งคราใด ด้วยประการฉะนี้แล จงแล่นรุดกัณหาขวานผ่านเลยไปเสียเถิด’

“ผู้คนสดับดังนั้นก็สิ้นขวัญกำลังใจ เอวรุโลคอสพลันถ้อยอย่างคับแค้นว่า ‘โอดิสเซอุสเอ๋ย โฉนเลยหทัยท่านจึงแข็งกระด้างนัก อันตัวท่านทรงพลังกว่าใครแสนหาไม่เคยอ่อนล้า ทั้งกายแลใจคงก่อเกิดจากศิลาโดยแน่แท้ หากหมายห้ามปรามหมู่สหจร ผู้ระโหยโรยแรงแลอดหลับอดนอน มิให้เหยียบย่างบนธรณีกลางชลโทรแห่งนี้ ที่ซึ่งเราจะได้ตระเตรียมอาหารให้อิ่มหนาอีกหน แต่ท่านกลับบีบคั้นให้สู้ทนระเหินข้ามราตรีกาลผ่านผัน ดันดันไกลห่างเกาะนี้ไปบนผืนชลชะระยับยับหมอก มิใช่ว่ายามวิกาลนี้แล ที่วาทภัยออกผลาญทำลายนาวาทั้งหลาย เราจะรอดพ้นคราพิบัติได้อย่างไรเล่า หากเผชิญพายุในบัดดล ด้วยแรงคำรนแห่งทักษิณาวาตหรือปัจฉิมวายุะ ซึ่งสาดซัดเรือพินาศมานักต่อนักมาตรแม้นว่าจะขัดต่อเทวโองการ อย่างกระนั้นเลย เราพึงยอมจำนนแก่นธการแฉะพักประกอบอาหารกินกันให้สำราญ ทุกคนจะไม่ย่างกรายไปไหนไกลจากสิณนาวา ครั้นเพลอรุ่งรุ่งค่อยมุ่งออกสู่ชลาลัยในทันใด’

“ข้อเสนอของเอวรุโลคอสเป็นที่เห็นพ้องในหมู่พลพรรค ข้าเริ่มตระหนักถึงเค้าลางหายนะอันเป็นเทวลีขีดแก่เรา กระนั้นก็ได้แต่ถ้อยถ้อยจะฉิวว่า ‘เอวรุโลคอสเอ๋ย ตัวข้าเพียงผู้เดียวยอมมีอาจทัดทาน แต่ดูรา เบื้องแรกพวกเจ้าจงมอบสัตย์ปฏิญาณ ว่าแม้นพานพบฝูงโคฝูงแกะคับคั่ง ก็อย่าได้บังอาจประทุษร้ายปศุสัตว์เหล่านั้น เสดียงกรังเรามีให้กินอย่างเปรมปรีดี เท่าที่อมรสตรีเซอร์ซีจัดเตรียมให้มา’

Beat

BibliopublishingTH

Biblio_books

i_am_biblio

www.biblio-store.com

Biblio

It's not just about books.